

Anden Næstformand (Ulrich): Inden jeg giver det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen Ordet for en kort Bemærkning, vil jeg gøre den Bemærkning, at denne Udveksling af korte Bemærkninger ikke har noget med den foreliggende Sag at gøre. Derfor maa det være Slut med den korte Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen nu faar.

Søren P. Larsen: Jeg kan da trøste min Samvittighed med, at det er ikke mig, der har rejst Spørgsmaalet. Det var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der begyndte med at tale om Ansvar for Arbejdsløshedsloven og Ansvar for Refusionsordningen, og jeg vil fastholde min Opfattelse. Man gennemfører en Arbejdsløshedslovgivning, der skaber hele dette mægtige Udgiftssystem, og fordeler Byrderne, som sket er, og skriver samtidig i Udvalgets Betænkning rent ud med Henblik paa den Refusionsordning, som til sin Tid skal indføres, naar Socialreformen bliver gennemført — jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at citere blot een Linie fra Udvalgsbetænkningen vedrørende hele Refusionsordningen —: „Heri ligger saaledes ikke, at der er Uenighed i Udvalget.“ Det er dog ret haandfaste Udtalelser, som staar her i Betænkningen. Ja, ærede Medlemmer behøver jo ikke at tro mine Ord, hvis de ikke ønsker det, de kan slaa op i Betænkningen og se, om der ikke staar de Ord, jeg her citerede: heri ligger ikke, at der er Uenighed i Udvalget om det paa-gældende Afsnit! Det maa jeg have Lov til at tage til Indtægt for min Opfattelse, at i samme Øjeblik man gennemfører Socialreformen, i samme Øjeblik er der sket Fyldest for Forudsætningen for ogsaa i Arbejdsløshedsloven at indføre den Refusionsordning, som bliver gældende ved Socialreformens Gennemførelse. Men det ønsker man ikke fra konservativ Side at medvirke til. Jeg er meget vel vidende om, at man fra den Side stillede Ændringsforslag for at slippe bort fra dette.

Socialministeren (Steincke): Det er klart, at det er overordentlig fristende for mig ved Diskussionen om to kommunistiske Forslag at diskutere Socialreformens Refusionsregler og Ansvar for Refusionsordningen m. v. samt Regeringens Erhvervs-politik fra 1929 til 1935, men følgende den højtærede Formands Henstilling fra før skal jeg søge at betvinge min næsten ubevingelige Lyst til at kaste mig ind i denne Diskussion og kun gøre et Par Bemærk-

ninger, væsentlig til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne.

Til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vil jeg indskrænke mig til at sige, at jeg har ikke nogen Grund til at balancere med Hensyn til disse Forslag, og jeg har derfor heller ikke efter min Opfattelse nogen Grund til at gentage mine Udtalelser. Fortrykket vil ganske utvivlsomt vise, hvorledes min Stilling er til Kommunisternes Forslag, paa hvilke Punkter jeg er enig i deres Betragtninger, og af hvilke Grunde jeg gaar imod de Forslag, der er stillet.

Til den ærede Ordfører Hr. Aksel Larsen vil jeg sige, at jeg ikke har sagt — og jeg tror, de Udtalelser blev gentaget af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen —, at Rigsdagen ikke vilde gøre noget for de arbejdsløse. Det kunde det ikke falde mig ind at paastaa, efter at hele Landet raser over — eller ikke hele Landet, men de ufornuftige hele Landet over raser over de store Arbejdsløshedsudgifter. Nej, det, jeg bebrejdede Rigsdagen, var, at den ikke havde gjort nok for at undgaa Understøttelsernes Stigning ved at skaffe Arbejde i Stedet for. Det er noget helt andet, og der bebrejder jeg ogsaa den ærede Ordfører for Kommunisterne, at jeg aldrig har set ham ved min Side, naar jeg har stillet Forslag om at øge Beskæftigelsen for de arbejdsløse, aldrig!

Den ærede Ordfører for Kommunisterne spurgte mig, om jeg var Tilhænger af Forslagene her, hvis jeg kunde faa dem gennemført. Et overflødig Spørgsmaal, for saa vidt som de ikke kan gennemføres, men jeg kan godt svare ham ærligt, for det er jeg ikke det fjerneste bange for: Nej, jeg er ikke Tilhænger af disse Forslag, selv om jeg kunde faa dem gennemført, for jeg har selv stillet de Forslag, som jeg ansaa for politisk og praktisk mulige, dels gennem det Lovforslag, der ligger i Landstinget, dels gennem Socialreformen, som er gennemført. Om jeg, hvis Forholdene laa anderledes politisk, vilde gaa videre paa visse Omraader — ja, det vilde jeg formodentlig, men ikke gaa til disse Forslag her.

Det er jo slet ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører paastaa, at jeg anfører Socialreformen som Undskyldning for ikke at gaa med til Vinterhjælp, og at jeg i det Tilfælde, at jeg gør det, er meget slet stillet over for Vestres og de Konservatives Modstand mod den anden Udbygning af Socialreformen, nemlig den ekstraordinære Hjælp, thi Forholdene er helt forskellige. I det Tilfælde, hvor det drejer sig om Forslaget om